

Tykkyläisten sukuseura

Jäsenlehti 1/2008

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät sukulaiset

Kansaneläkeiän jo aikoja sitten ylittäneenä muistelen enemmän aikoja entisiä kuin tähyilen tulevia. Omat muistikuvani yltävät 1930-luvun puoliväliin.

Aloitin koulunkäynnin Ilomantsin Tokrajärven supistetussa alakansakoulussa 1936. Supistettu koulu tarkoitti sitä, että opetusta annettiin vain muutama viikko syksyisin ja keväisin. Koulumatkaa oli noin 3 kilometriä. Ensimmäisenä koulupäivänä minut saattoi sinne kotonamme asunut LOISUKKO (Ioinen). Hän opasti minulle tarkasti koulupolun ja varmuuden vuoksi vielä teki kirveellä pilkkoja puihin, jotta osaisin yksin kulkea. Mörköjä ei silloin osannut pelätä. Sillä paikalla koulu toimi vv. 1922 – 1939. Koulutalo oli vanha hirsinen asuinrakennus, jossa oli iso tupa ja kolme huonetta.

Uusi koulu valmistui 1939. Koulua ehdittiin käydä vain pari kuukautta, kun syttyi talvisota, jota muistelemme eri henkilöiden omien kokemusten pohjalta ensi kesän sukukokouksessa. Evakkoon lähdöstä tulee ensi syksynä kuluneeksi 70 vuotta. On siis aika muistella, kun on vielä matkalla olleita tolkussaan. Kymmenen vuoden kuluttua ovat omakohtaisten kokemusten kertojat kadonneet tai muisti haristunut.

Kuva: Toivo ja Aili Ikonen kotonaan Laukaassa kaksinistuttavassa heinäkuussa 2008

Kansakouluajalta on varmasti kaikilla jäänyt mieleen kouluruokailu. Laki tästä tuli voimaan v. 1943. Kuntien oli pakko järjestää kaikille oppilaille ilmainen ruokailu viiden vuoden siirtymäajalla. Kouluruokailu oli ennen ja on yhä edelleen tärkeä asia. Jos nälkä kurnii koululaisten suolissa, koulumenestys voi häiriintyä.

Oman muistini mukaan kouluruokailua oli vuonna 1938, jolloin olin yläkoulun 1. luokalla. Asia täytyi olla niin, että kunnat voivat

halutessaan järjestää kouluruokailua vähävaraisille ilmaiseksi ja ”rikkailla” maksua vastaan.

Minä kuuluin ilmeisesti ”rikkaisiin”, koska en jossain vaiheessa saanut nauttia kouluruokaa. Repussani oli omat eväät ja palan painikkeeksi ryypäsin pullostä myrtyntä maitoa. Sitäpä sopii arvailla, miltä minusta tuntui, kun kaverit siinä vieressä ahmien hotkivat milloin velliä, puuroa tai muuta lämmintä keittoa! Taisipa siinä vesi herahtaa Lyytin pojan kielelle! Itse en silloin asiaa ymmärtänyt. Ehkäpä luulin, että en ole sen arvoinen. Mietin itsekseen, että missä se rikkaiden ja köyhien raja oikein on, kun miltei kaikki kylän asumukset olivat yhtä harmaita töllejä. Vasta vuosien päästä tajusin, että kyse oli vanhempieni ymmärtämättömyydestä ja päättäjien typeryydestä.

Kerran kuitenkin sain onnenpotkun. Kun muut olivat syöneet ja juosseet välitunnille, keittäjä-Hilda huikkasi minulle: ”Hei Topi, padan pohjalle jäi vähän velliä, sinäkin saat maistella. Koko olemukseni valtasi hyvän mielen hyrinä, joka jäi eräänä huippuhetkenä pysyvästi mieleen koko kouluajalta. Ajatelkaa, että kerrankin sain maistella tuota mannaa..! Se oli ikimuistoinen ele tutulta keittäjä-Hildalta. Kun tapasin hänet aikuiseksi vartuttuani, esitin hänelle vilpittömät kiitokseni kertomastani hyvästä muistosta.

Nykypäivän koulussa ruokavalio on aivan toista kuin silloin ennen. Suurin osa koululaisista arvostaa kouluateriaa, mutta kerrotaan joukossa olevan joku nyripistelijä, jolle ilmainen hieno tarjous ei kelpaa. Tätä asennetta me sota-ajan pulakauden kokeneet emme ymmärrä. Onko niin, että sittenkin ihmisten on koettava puute

omakohtaisesti, jotta arvot asettuvat järjestykseen. Historiassa kerrotaan kansamme vaiheista, Mutta kaikki kaikki eivät ota niistä opikseen. Kun ruoka-asioista puhutaan, niin tänä vuonna tuli kuluneeksi 140 vuotta suurista nälkävuosista. Vuodet 1867-68 olivat katovuosia. Molempien vuosien kesä tuli myöhään ja aikaiset hallat tuhosivat viljasadon. Seuraukset olivat tuhoisat esim. Enon pitäjässä; viidennes (1/5) pitäjän asukkaista kuoli nälkään ja nälän aiheuttamiin sairauksiin. Mitkään sodat eivät ole likikään aiheuttaneet vastaavia menetyksiä.

Olisi kiintoisaa tietää, miten Tykkyläisten suku pääsi noiden vaikeiden vuosien yli. Iljanvaaran Mikko-ukki oli tuolloin 13-vuotias. Hänellä olisi varmasti ollut omakohtaisia havaintoja noista vuosista, mutta muistitietokin lienee niistä kadonnut. Haapalahden Tykkylän talo saattoi olla niin omavarainen, että jyvääitan laareissa oli ylivuotista viljaa oman väen tarpeeksi. Talon ympärillä olevat metsät tarjosivat riistaa ja Pielinen ahdin antimia. Oli miten oli, leipä oli kaikilla lujassa ja sen eteen oli ankarasti ponnisteltava. Vapaa-aikaa ei ollut, työ leivän eteen vei ajan ja pian voimatkin. Vähäisinkin tieto esivanhempiemme elämästä auttaa meitä arvostamaan menneiden sukupolvien työtä.

Ensi kesänä kutsumme Teidät, hyvät sukulaiset sukuseuramme kokoukseen 18. heinäkuuta tänne Laukaaseen. Pistäkääpä ajankohta muistiin. Kerron seuraavassa sukuviestissä tarkemmin tästä paikasta ja päivän ohjelmasta. Te evakossa olleet voitte palauttaa mieleen tuon ajan kokemuksia ja kertoa niistä lyhyiden puheenvuorojen muodossa.

Hyvää syksyä koko sukukunnalle

Laukaa 12.10.2008

Toivo Ikonen

Kuva kouluruokailusta vuodelta 1953

Kuva on Enonsalon koulun yläluokasta eli luokat IV-VII. Ruoka syötiin luokassa omissa pulpeteissa. Keittäjä toi ämpärillä ruoan ja jakeli peltilautasille. Jokaisella oli pulpetissaan ruokaliina, joka levitettiin pulpetin kannelle ennen ruokailua. Oppilailla oli omia eväitä, maitoa ja leipää.

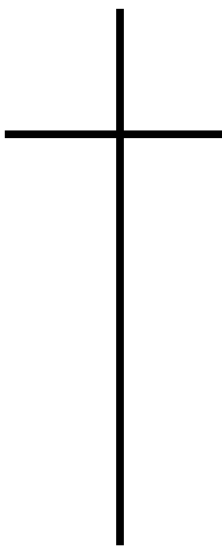
Tuohon aikaan oppilaiden piti kerätä kouluruokailua varten marjoja tai seiniä, jotka luovutettiin keittäjälle lukukauden alussa.

Kuvassa on Tykkyläisten sukuun kuuluvia vasemmassa etupulpetissa käytävän puolella Pentti Tanninen ja kolmannessa pulpetissa

seinän puolella Jaakko Tykkyläinen ja käytävän puolella Niilo Tykkyläinen. Keittäjänä oli Eila Pölönen ja takana yläkoulun opettaja Aarne Puustinen.

Täältä puolehen ylhäisen maan

Jaakko Petteri Tykkyläinen

25.9.1942 - 7.1.2008

Martti Tykkyläinen

12.5.1931 – 15.1.2008

Aura Liisa Ikonen o.s. Sarola

10.3.1918 – 22.4.2008

Raija Tuulikki Tykkyläinen o.s. Liikonen

22.2.1937 - 14.6.2008

Jaakko Petteri Tykkyläinen

25.09.1942 - 07.01.2008

Jaakko syntyi Iljalassa Elisa ja Antti Tykkyläisen perheeseen. Perheessä oli 9 lasta, joista Jaakko oli pojista nuorin.

Jaakko kävi nuorena kansanopiston. Ammatillisia opintoja hänelle oli maansiirtokoneiden käyttökoulutus Rajamäellä, kolmevuotinen työtekniikkokoulutus. Hän opiskeli vuoden Rastorilla ja englantia kolmen vuoden aikana.

Työuransa Jaakko teki Uimaharjussa Enso-Gutzeitin, sittemmin Enocellin ja lopulta StoraEnson palveluksessa. Aluksi hän oli sahalla tukinnostossa, sitten tehtaan rakennusaikana paalutustöissä. Myöhemmin hän siirtyi vuorokorjausmieheksi, jossa tehtävässä hän tunti tehtaan toiminnan monipuolisesti. Hän jäi eläkkeelle yli 37 vuoden palveluksen jälkeen.

Luottamustehtäviä hänellä oli useita. Hän oli Paperiliiton Uimaharjun osastossa hallituksen jäsenenä ja taloudenhoitajan tehtävässä 20 vuotta. Hän oli osaston työsuojeluvaltuutettuna useita vuosia, Enon kunnan teknisen lautakunnan jäsenenä 12 vuotta ja Enon Kisa-Poikien sihteerinä ja lisäksi mm hiihtojaostossa.

Jaakko ja Anna-Liisa vihittiin avioliittoon 6.10.1963 ja heillä oli lapsia Jukka-Petteri, Merja-Anneli ja Pauli Antti. Lastenlapsia oli neljä.

Jaakko harrasti matkailua, hiihtoa ja kalastusta. Jaakko tunnettiin luotettavana ja lähimmäisiään auttavana niin työtovereiden kuin naapureidenkin keskuudessa.

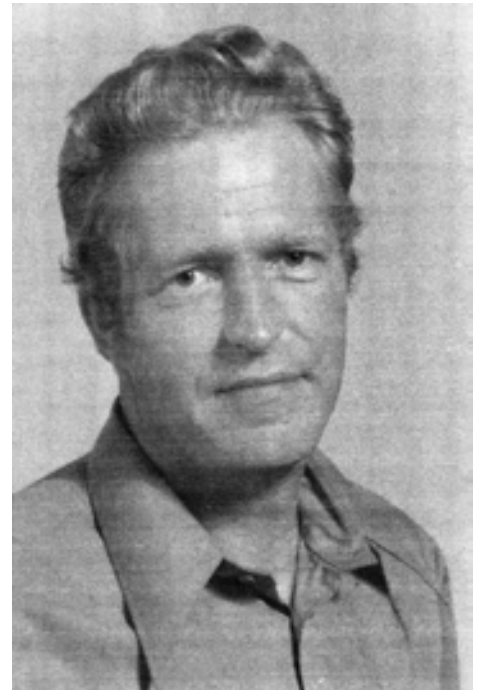
Anna-Liisa Tykkyläinen

Martti Esko Tykkyläinen

12.5.1931 – 15.1.2008

Isäni Martti syntyi 1931 Enonsalolla Elisa ja Antti Tykkyläisen perheen ensimmäisenä lapsena. Hän poistui luotamme tammikuisena iltana ja vietimme hänen muistotilaisuuttaan Joutsenossa suuren saattoväen kanssa.

Isä vaikutti nuoruusvuosinaan eri paikkakunnilla Pohjois-Karjalassa. Hänet muistetaan poikakerhon ohjaajana kotipaikkakunnallaan Enossa. Näihin aikoihin hän tapasi Liimatan Elsan, tulevan vaimonsa.

Jaakko

Martti

Heidät vihittiin 1959 Hiirenniemellä. Isä kävi Muuruvedellä maatalousoppilaitosta ja myöhemmin valmistui Paimiosta maaatalouskerhonneuvojaksi. Hän toimi maa- ja metsätalouden opettajana. Perheeseen syntyi 1961 Nurmeksessa Juha Mikko ja Enossa 1964, minä Riitta Leena. Vuonna 1969 muutimme Etelä-Karjalaan Ylämaalle ja 1972 Joutsenoon, missä hänet muistetaan monesta toimesta ja tehtävästä.

Joutsenossa isä toimi seurakunnan talouspäällikkönä vuoteen 1979 saakka, jolloin hän sairastuttuaan jäi eläkkeelle. Eläkevuodet täyttyivät monenlaisesta toimesta ja askareesta. Hänen rakkain harrastuksensa, mehiläistenhoito, tuotti laajalle ystävien ja sukulaisten joukolle hunajaa ja terveitä päiviä pitkiksi ajoiksi. Isä toimi monissa yhdistyksissä sihteerinä, tilintarkastajana tai puheenjohtajana. Hän vaikutti Joutsenon seurakunnassa aktiivi

Riitta Törölä

jäsenenä ja oli tuttu näky kirkossa sunnuntaisin. Myös metsänhoito ja kalastus mökillä Puumalassa olivat rakkaita hänelle.

Isä harrasti myös lukemista. Fyysisten voimien ehtyessä hänet nähtiin aina enemmän pohdiskelemassa ja lukemassa *Raamattua* tai *Heränneen kansan valellusta*. Joka kesä 50-luvulta lähtien hän kävi herättäjäjuhlilla ja kokosi usein bussilastillisen juhlakansaa mukaansa.

Lapsena kuulin isäni usein käyttävän kahta pohjoiskarjalaista sanontaa: ”*Kiire ei ou mutta joutua pittää...*” ja ”*istuhan kiireimmäks ajaks!*” Niissä kiteytyy hänelle tärkeitä asioita. Isä arvosti toimeliaisuutta ja ahkeruutta, mutta piti myös seurustelua ihmisten kanssa tärkeänä. Hän kertoi usein tilanteista, joissa ystävällinen ja huomaavainen asenne oli tehnyt häneen hyvän vaikutuksen. Joutsenossa isä muistetaan sitkeänä, tunnollisena ja osallistuvana miehenä.

Sukukokous Lappeenrannassa Hotelli Marjolassa

Sukukokoksen päätöksiä

Sukuseuran jäsenmaksuksi sukukokousten 2007 - 09 väliseksi toimintakaudeksi päätettiin 10 euroa.

Sukuneuvoston uudeksi jäseneksi Aulis Malisen jälkeen valittiin **Esko Malinen** Imatralla. Sukuseuran puheenjohtajana jatkaa **Toivo Ikonen** ja sukuneuvoston jäseninä jatkavat **Sakari Sarola, Matti Tanninen, Terhi Tonttila, Antero Tykkyläinen, Eino**

Tykkyläinen, Lauri Tykkyläinen, Marjaana Tykkyläinen, Matti Tykkyläinen ja Niilo Tykkyläinen. Tilintarkastajina jatkavat **Jouko Tykkyläinen** ja **Seppo Tanninen** ja varatilintarkastajina **Irja Laine** ja **Maija Nissinen.**

Sukukokouksessa oli osanottajia noin 30 henkilöä.

Kuva: Sukukokouksen osanottajia Hotelli Marjolassa

Katsottiin filmi elonkorjuusta ja riihenpuinnista

Suomen elokuva-arkiston filmi ”Vetelin elonkorjuu ja riihenpuinti” vuodelta 1940 on mykkäelokuva ja ainutlaatuinen jo kadonneen kulttuurin tallenne. Filmiä oli aikanaan esitetty yleisölle elokuvateattereissa siten, että filmi on heijatettu kankaalle ja joku henkilö on esitellyt tarinan yleisölle. **Toivo Ikonen** toimitti tässä esityksessä esilukijan tehtävää ja kertoi omaan kokemukseensa perustuen asiantuntemuksella rukiin leikkuuta sirpillä ja riihen puintia kaikkine vaiheineen. Suurelle osalle keski-ikäistä yleisöä riihenpuinti oli tuttua lapsuudesta.

Kun nykypäivänä vilja korjataan leikkuupuimurilla suoraan laariin ja kuivataan jauhatuskuntoon kuivaamoissa, sisältyi tähän ennen koneaikaa monen monta käsin tehtävää työvaihetta. Ennen koneita vaiheina olivat mm rukiin leikkuu sirpillä, lyhteiden sitominen, lyhteiden asettaminen pellolle kuivumaan kuhilaiksi, lyhteiden kantaminen taakoiksi sidottuina riiheen, asettelu orsille kuivatettavaksi, riihen lämmitys ja viljan kuivatus, lyhteiden avaaminen ja levittäminen lattialla, tähkien irrottaminen korsista varstoilla, jyvien erottaminen ruumenista ja muusta pölystä seulomalla tai tuulussa ja olkikupojen sitominen.

Kuva: Kuhilaita

Elonkorjuu ja riihenpuinti tehtiin usein talkootyönä. Talkookahvit olivat kovan sekä viljankorjuun että riihenpuinnin eli ahoksen loppuhuipennus.

Riihenpuinti lakkasi pian sotien jälkeen

Viljan korjuu sirpillä oli vielä tavallista sotavuosina ja vähän sen jälkeenkin. Rukiin puintia riihessä tehtiin hiukan myöhemminkin kahdestakin syystä. Rukiin oljet olivat vielä sota-ajan jälkeenkin maalla yleisin patjojen täyte. Olkipatjoja tavattiin vielä 1960-luvullakin. Omasta kokemuksesta muistan, että armeijan alokkaana 1964 yksi ensimmäisistä tehtävistä oli vaihtaa olkipatjan oljet uusiin. Toinen syy oli riihen maun saamisen rukiiseen ja ruisleipään.

Kuva: Vasemmalla sirppi, jolla on leikattu ruista Janne Tykkyläisen talossa. Oikealla varstan eli riusan käyttöä riihenpuinnissa. Kuva on myöhemmiltä ajoilta internetistä. Siinä irroitetaan varstalla jyviä korsista. Ylhäältä päin roikkuu orsilla kuivumassa olevaa viljaa.

Myöhemmin kehitettiin menetelmiä riihen maun saamiseski rukiisen ilma riihenpuintiakin.

Tykkyläisten sukuseurasta ei ole tullut esille kuvia rukiin puinnista. Joitakin esineistöä noilta ajoilta on kuitenkin säilynyt. Oheisissa kuvissa

on Janne Tykkyläisen elonkorjuussa käytetty sirppi. Vasrtan tyypit vaihtelivat maan eri osissa. Riusa on tehty kahdesta puusta. Toisen päähän on tehty reikä, jonka läpi toisen puun päähän jätetty oksan tynkä on työnnetty.

Kirkottamaan

Marjaana Tykkyläinen ja **Nina Mangström** esittivät yhdessä kuvaelman ”**Kirkottamaan**”, jossa Marjaana kertoi tarinaa ja säesti ja Nina soitti pianoa ja kannelta. Suosionosoituksista ei ollut tulla loppua. Musiikista erityisesti Konevitsan kirkonkellot kantele-esityksenä tuntui selkäpiissä.

Jäsenkysely

Kokouksessa jalkauduttiin viiteen työryhmään keskustelemaan sukuseuran jäsenten odotuksista seuran toiminnan kehittämiseksi. Tuloksia

käsiteltiin sukuneuvoston kokouksessa ja ehdotuksia otetaan huomioon mahdollisuuksien mukaan.

Sukuneuvosto kokoontui heinäkuussa 2008 Toivo Ikosen kotona Laukaassa

Kuva. Sukuneuvoston jäsenet Toivo Ikosen kotona. Vasemmalta Esko Malinen, Sakari Sarola, Matti Tykkyläinen, Marjaana Tykkyläinen, Eino Tykkyläinen, Niilo Tykkyläinen, Lauri Tykkyläinen, Toivo Ikonen ja Matti Tanninen.

Sukuneuvoston päätöksiä

**Vuoden 2009 suukokous pidetään heinäkuun 18. päivänä.
Kokouspaikka on Hotelli Vuolake Laukaassa**

Sukukokouksen teemana on evakkoretki. Vuonna 2009 tulee kuluneeksi 70 vuotta siitä, kun Tykkyläisten perinteisiltä asuinsijoilta Enosta jouduttiin lähtemään evakkoon

talvisodan alkamisen vuoksi. Evakkoretkeä muistellaan, lauletaan evakkoratkeen ja ajankohtaan liittyviä lauluja. Lisätietoja hotellista osoitteesta www.vuolake.fi

Jäsenkyselyn tulokset ja toimenpiteet

Marjolan suukokouksessa tehtiin ryhmätyö sukuseuran toiminnan kehittämisestä. Työ tehtiin viidessä eri ryhmässä. Seuraavassa yhteenveto ryhmätyön tuloksista.

Sukuseuran kotisivujen kehittämiseen kohdistui runsaasti odotuksia: - kotisivut muutettava nuorisoa kiinnostavaan muotoon, postilaatikot, päivitykset, sukupuu, josta voi nähdä kuulumisensa sukuun, päivitykset.

Sukuseuran lehden lehittäminen: -jäseniltä kirjoituksia jäsenlehteen, näytelehti – ilmainen – pesästä lähteneille, nettiversio, nuorison aktiivointi, kirjoituskilpailu omasta kokemuspiiristä, vanhempien esimerkki, suvun ulkomaalaiset ”Tykkyläiset maailmalla”, henkilökuvia suvun ulkomailla asuvista.

Lapset ja nuoret: - kysyttävä, mikä lapsia kiinnostaa sukuseurassa, lapsille jäsenmaksu kiinnostuksen vuoksi, nuoria ja lapsiperheitä mukaan, osoitteet tietoon, nuoria jäseniksi, lapsille kiinnostavaa ohjelmaa; halua kokoontua tapaamaan muita lapsia, lasten ideoita – mitä nämä toivovat, kysellään ennen seuraavaa kokousta evästyksesi, rinnakkaisohjelmaa nuorille – nuori vetäjä

Sukukokous: -lauantai parempi kokouspäivä, kokouksissa nimilaput, jossa kerrottu myös kytkeä sukuun, henkilökohtaisia kutsuja, sukuhaaran vanha esine tai vaate tai valokuva – kirjoitus tai dramatisointi, sukukokouspaikan arvioinnin tärkeys, ehkä kolmen vuoden välein järjestettäväksi, arpajaiset; arpajaisvoitoiksi jokin itse tehty esine tai jokin muu esine, kuoro kokoon sukujuhille – nimetään kuoron johtaja, kansallis-, kansan- tai muinaispuku – muotinäytös

Sukutietous: - suvun ammatit - kädentaidot, muusikot, käsityöläiset, kuvataiteilijat, näytöksiä – tuohi – verkonkudonta, sukututkimuksen kehittäminen, sukukirja, vanhat valokuvat ja niistä kertominen kirjallisesti, vanhat esineet ja kuka niitä käytti, sukupuu A4 kokoon tai isommaksi julisteeksi, sähköpostiosoitteet näkyville,

Tuotteita: -valokuvasta postikortti, postimerkki, kalenteri.

Sukuneuvosto pohti ehdotuksia

Kyselyn tulos oli hyvä ja mielenkiintoinen. Se luo selkänöjää seuran toiminnan kehittämiseksi. Monet asiat ovat olleet koko ajan tiedossa ja niihin koetetaan satsata. Esille tuli iso joukko asioita, jotka ovat keskeisiä sukuseuran

toiminnalle. Kotisivujen, jäsenlehden ja sukkokokouksen kehittämisehdotuksia koetetaan toteuttaa välittömästi mahdollisuuksien mukaan.

Kotisivujen osalta päivitys tehdään tämän lehden ilmestymiseen mennessä. Kehittämiseen menee jonkin verran aikaa. **Jäsenlehden** jakelu nuorille kotoa pois muuttaneille tapahtuu sitä mukaa kuin osoitteita tulee toimituksen tietoon. Osoitteita voi lähettää sähköpostissa sihteerin osoitteeseen tai muulla tavalla.

Sukukokousta koskevia ehdotuksia toteutetaan jo seuraavassa kokouksessa mahdollisuuksien mukaan. Kokous on lauantaipäivänä ja sinne järjestetään ohjelmaa lapsille. Kokouksen teema, evakkoretki, toivottavasti tuo muistoja evakkoretken ajoista, sen aikaisia lauluja ehkäpä kuorolauluakin.

Sukutietouden kehittyminen kiinnostaa kaikkia. Sihteerillä on sukuohjelmassa melkoinen määrä henkilötietoutta, josta voidaan tehdä sukupuita eri sukuhaaroista. Sukutietoutta on suvun jäsenillä varmasti hyvin paljon. Toivotaan, että sitä saadaan myös sukuseuran käyttöön. Sukututkimusta on varmaankin tehty monissakin sukuhaaroissa. Olisi toivottavaa, että sitä kertyisi seuran käyttöön sihteerille. Asiaan palataan sukulehdessä.

Näyttää siltä, että jäsenistön odotukset seuran toiminnan kehittämiseksi ovat yhdensuuntaisia sukuneuvoston näkemysten kanssa. Useimmissa asioissa on sittenkin kyse siitä, että tarvittaisiin lisää toimijoita. Sukuseuran lehden toivoisi kehittyvän edelleen sukuseuran jäsenten äänitorveksi. Erityisesti toivotaan valokuvia ja kirjoituksia ajoista, joilta muistelijat vähitellen häviävät.

Tykkyläisten suvun ensimmäisestä kokoontumisesta 10 vuotta

Tykkyläisten ensimmäinen kokoontuminen tapahtui Hotelli Pielisessä vuonna 1998. Kokoukseen osallistui 119 henkilöä, mikä on suurin osanottajamäärä seuran historiassa. Osanottajamäärä on vähentynyt.

Sukutietouskin on vähitellen karttunut, kun sitä arvioi sihteerille kertyneen materiaalin perusteella. Nyt jo tiedetään, melkoisella varmuudella, että kaikki Tykkyläinen-nimeä kantaneet ovat lähtöisin Enosta, joka ennen oli osa suur-Ilomantsia.

Selvältä näyttää, että Tykkyläiset ovat tulleet Suur-Ilmomantsin pitäjään nykyisen Enon kunnan alueelle Enon kylään 1600-luvun loppupuolella. Enon asukkaista valtaosa oli 1600-luvun alussa ortodokseja, jotka hallinnon ja roomalaiskatolisen kirkon painostamina siirtyivät Venäjälle. Suur-Ilomantsin historiassa sanotaan yleisesti, että ortodoksisen väestön tilalle tuli uusia asukkaita Savosta. On esitetty useita arveluja siitä, että Enoon tuli väestöä, joka lähti liikkeelle Kannakselta. Nimi Tykkyläinen esiintyi aluksi kirkonkirjoissa muodossa Tyckyläin, josta se 1800-luvulla vakiintui Tykkyläinen -muotoon. Olavi Tykkyläinen arvioi sukuselvityksessään, että Tyckyläin – muoto saattanut syntyä vasta Enossa ja lähtökohtana voi olla sama nimi, joka Savonlinnan seuduilla vakiintui muotoon Tynckyin ja myöhemmin muotoon Tynkkynen.

Tykkyläisissä voidaan hahmottaa useita sukuhaaroja, joita ei kuitenkaan tähän mennessä ole suuremmalti sukututkimuksen puitteissa vakiinnutettu. Sukuhaarat löytyvät enimmäkseen Enosta ja entisen Pielisjärven alueelta, joissa Tykkyläisiä eniten asustaa.

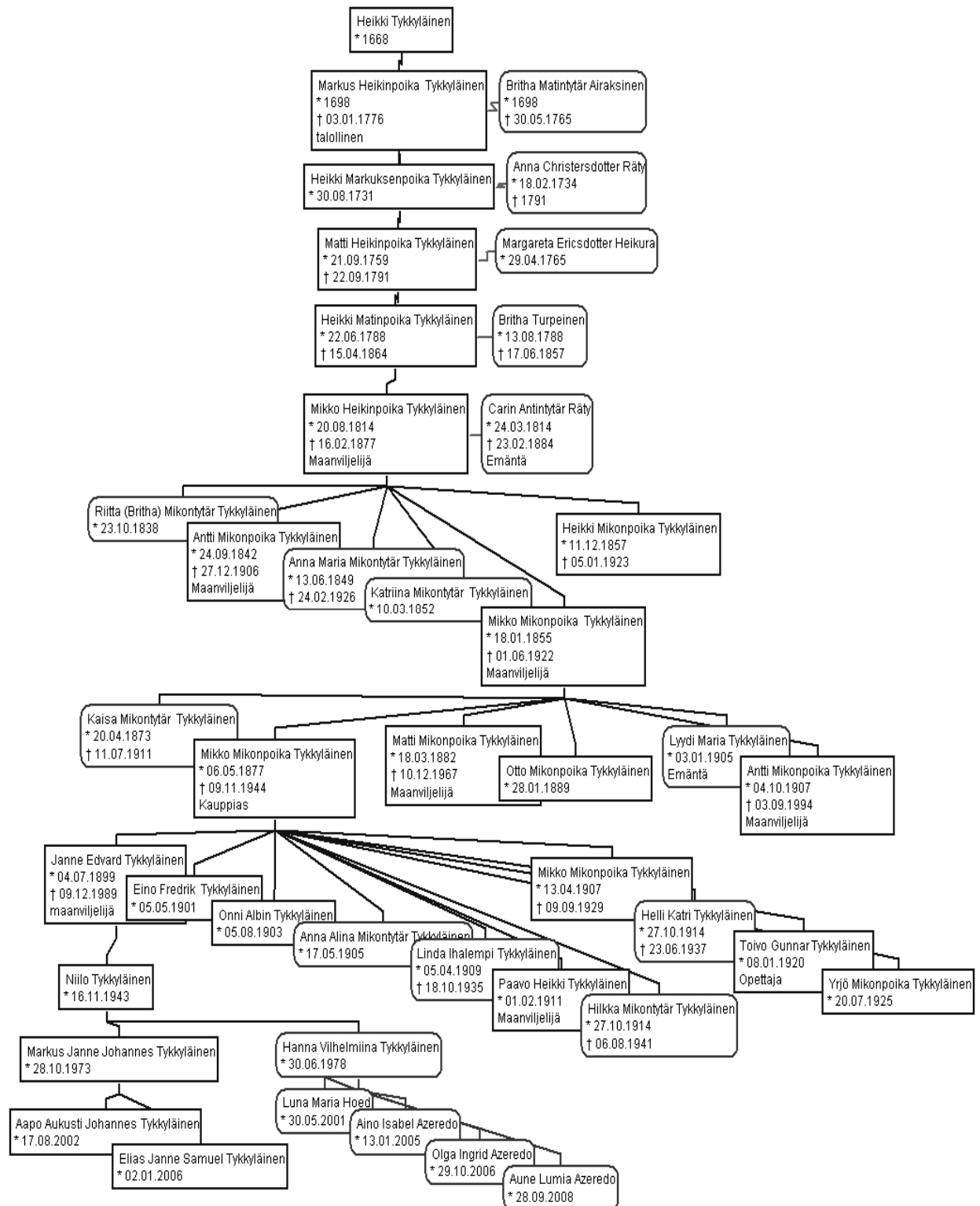
Sihteerin tietoon on tullut selvityksiä kolmesta sukuhaarasta, joista eniten tiedetään Haapalahden Tykkylän tilaa vuodesta 1722 hallinneesta sukuhaarasta. Sukuhaaraan kuuluva vanhin tietoon tullut henkilö on Heikki Tykkyläinen, Tykkylän tilan ensimmäinen haltija, jonka syntymäajaksi on arvioitu 1668. Tästä sukuhaarasta käytän tässä nimitystä **Heikki Tykkyläisen**, s. 1668, sukuhaara. Sukuseuran jäsenistä valtaosa on tästä sukuhaarasta. Enosta pois muuttaneita sukuhaaroja ovat viime aikoina tietoon tulleet **Markku Tykkyläisen** s. 1741, sukuhaara, joka tuli tietoon Olavi Tykkyläisen sukuselvityksen ja sukuhaaraan kuuluvan Tarja Rantaman o.s. Tykkyläinen kautta. Kolmas sukuhaara on **Matti Juhonpoka Tykkyläisen** s. 1751, sukuhaara, jonka edustajia muutti Enosta naapurikuntaan Pielisjärvelle aivan Enon naapuriin. Tästä sukuhaarasta on tietoja antanut Raimo Tykkyläinen, jonka nykyinen asuinpaikka on Hollolassa.

Heikki Tykkyläisen sukuhaara

Sukuseuran jäsenistä valtaosa on tästä sukuhaarasta ja lähinnä Mikko Heikinpojan, s. 1914, jälkeläisiä. Tässä lehdessä on aikaisemmin julkaistu sukutauluja. Ohessa on Sukuohjelmisto 2004:llä piirretty sukupuu Heikki Tykkyläisestä s. 1688 suoraan alenevassa polvessa ehkäpä nuorimpaan henkilöön Aune Lumiaan s. 28.9.2008. Tietoja tämän sukuhaaran vanhimmista jäsenistä on saatu Pentti Heikuran sukuselvityksistä

Sikäli kuin tietoja ohjelmassa on, voidaan sukupuita piirtää kenelle tahansa tarpeen mukaan.

13 sukupolvea Heikki Tykkyläisestä s. 1668 suoraan alenevassa polvessa Aune Lumia Azeredoon, syntynyt 29.7.2008

Markku Tykkyläisen, s. 1741, sukuhaara

Olavi Tykkyläisen sukuselvitys Markku Tykkyläisen sukuhaarasta

Olavi Tykkyläisen vanhemmat muuttivat 1860-luvulla Enosta Venäjälle Äänisen alueelle joidenkin muiden perheiden tavoin. Olavi syntyi Venäjällä ja muutti sieltä sitten monien muiden sukulaisten tavoin 1900-luvun alussa Suomeen ja asui elämänsä loppuun Helsingin seudulla. Sukuselvitys on päivätty vuodelle 1950. Sukuselvitys perustuu sekä Enon seurakunnan, että Petroskoin luterilaisen seurakunnan tietoihin ja joihinkin muihin lähteisiin.

Olavi Tykkyläisen sukuselvitys putkahti sukuseuran tietoisuuteen, kun Olavin sukuun kuuluva Tarja Rantama tavattiin Helsingissä. Tavanomainen kysymys ”ollaanko samoja Tykkyläisiä” toi esiin sukuselvityksen, josta näkyy, että molempien juuret ovat Enossa. Ollaan ainakin juuriltamme molemmat Enon Tykkyläisiä.

Seuraavassa lainauksia sukuselvityksestä. Sukuselvityksen kopio on sihteerillä. Se on myös tiedostona ja jaettavissa kiinnostuneille.

Otteita Olavi Tykkyläisen laatimasta sukuselvityksestä vuodelta 1950

”Poimintoja historiallisista arkistolähteistä sekä kertomat varmistettujen tietojen mukaan Tykkyläinen -suvun vaiheista ja y.m siihen liittyviä nimiä

Koonnut Olavi Tykkyläinen v. 1950

Prologi

Jo 1400-luvulla Savonlinnassa sen seutuvilla kanta-asukkaina m.m. tunnetaan Tynkkysen suku. Kosolan kylän ulottuvilla on eräs kaistale

Savonlinnan johtavan vesistön varrella edellisen naapurina samassa kylässä Tynkkylänjoen varrella asukkaina, josta haara on varhain paneutunut Kerimäen pitäjän samannimisen kylän Tynkkylän mäellä.

Tynkkysen suvun juuret ovat sijainneet vanhassa Jääskessä vuodesta 1549. Maakirjoissa tunnetaan myös Tynkkisen suvusta. Tutkimukset osoittavat, että nimeä on toisin ajoin vahvastikin muunneltu vuosisatojen vieriessä sen ajan kaikenkaltaisessa sotien melskeissä ja sen vaiheissa sekä ruotsalaisten verovoutien puutteellisessa maankielen taidossa, osoittavat sen aikaiset verokirjat.

On havaittavissa myös nimien muunnoksia sen alkuperäisyydestä, sekä asevelvollisuutta suorittaessa tapahtuu nimien virheellisiä merkintöjä jne, jne

Muuten Tykkyläinen nimi on aito Pohjois - Karjalainen nimi. Sitä tavataan laajalti Enon pitäjässä, Lieksassa, Kuopion, jopa Savonlinnan kulmilla.

Tynkkysen suvunjuuret tunnetaan 1549 vanhassa Jääskessä maakirjoissa.

Seuraava ote on Enon seurakunnalta pyydetystä selvityksestä vuodelta 1917.

”Sukuselvitystä varten Enon seurakunnasta, Savonlinnan hiippakuntaa Kirkonkirjojen sivu Nro 305 vuonna 1917

Vuonna 1780, jolloin Enon seurakunnan kirkonkirjat alkoivat, on Enon pitäjässä Nesterinsaaren kylässä vanhalla Nro:lla 25 ollut

kolme taloa, joista sittemmin isossa jaossa ovat muodostuneet Nro:t 46, 47 ja 48.

Vuonna 1780-luvulla oli sanotulla vanhalla Nro:lla 25 asumassa Tykkyläisiä; mistä ovat Enoon tulleet, ei käy kirjoista selville.

Sillä osalla, josta isossa jaossa tuli tila 46, asui Henrik Tykkyläinen, jonka perilliset hävisivät tilalta pois ja tulivat loisiksi.

Sillä osalla, josta tuli tila 47, asui Johan Tykkyläinen ja poikansa Matti, joiden jälkeläiset vieläkin ovat tilallisina osalla sanottua tilaa.

Sillä osalla taas, josta tuli tila Nro 48 asui Markku Tykkyläinen, jolla oli vaimo Vappu Kukkonen; näiden tilan poika Juho oli talollisena kotitilallaan kuolemaansa asti, mutta hänen lapsensa hävisivät pois kohta isän kuoleman jälkeen ja muuttuivat loisiksi.”

Olavi Tykkyläinen selvittää syitä suomalaisten muuttoon Venäjälle 1860-luvulla

”Osa katovuosia Suomessa 1867-68, 1674-1677, 1686-1688, 1695, 1856, 1857, 1862, 1865

Nälkävuodet kadon seurauksia, sodat j.n.e olivat suurimpana syynä kansan siirtymistä rajan itäiselle puolelle sekä houkuttelevana tekijänä olivat myös itärajalla järjestämät valtavat tukkisasavotat, jotka oli toimeen pantu Venäjän valtion puolella, että alustalaiset saivat työtä ja ruokaa riittämiin. Tämä oli suurimpana tekijänä. Kun joku saapui kotimaahansa, kertoi hän valtavista työmahdollisuuksista ja selvästä ruisleivästä, jossa ei pettua huomattu, ja kohtelu, jolla tavoin paikalliset asukkaat ottivat asovylin vastaan puutteen alaisen siirtolaisen. Kielikin oli jokseenkin sukua suomen kielen kanssa, että toimeen tuli välttävästi, vaikka murteessa oli jonkin verran eroavaisuutta, niin opittiin ja mukaannuttiin kun elämä tuli

siedettäväksi, sillä sen ajan suuret ja toisinaan useampia vuosia peräkkäin halla raateli kansaamme, sekä jatkuvat sodat, kaikki tämä vei elämän sietämättömäksi, ettei tarvinnut paljoakaan houkutuksia, kun semminkin rajalla asuva kansa oli valmis jättämään maansa ja siirtymään paremmille elovainioille. Näin kertoivat allekirjoittaneen lapsuusvuosina vanhemmat miehet, vaikka siirtolaisuutta ilmeni aikaisemminkin.

Mitä kuuluu Markku Tykkyläisen sukuhaaralle tänä päivänä

Tarja Rantama o.s. Tykkyläinen asuu Helsingissä. Kovin paljon tietoa sukulaisista ei ole. Tarjan serkut Lilja Lempi Tykkyläisen lapset elävät Austraaliassa. Tykkyläinen -sukunimi on kadonnut avioliitojen myötä. Nykyiset sukuhaaran edustajat kolmessa polvessa ovat nimeltään Marttisja, Pirhosia ja Karjalaisia ja seuraavassa sukupolvessa on Bervelingejä. Heitä asuu Adeleidessa ja Perthissä. Tarja on välittänyt tietoja näistä kaukaisista sukulaisista ja heille lähetetään tämä seuran lehti.

Kuva: Tarja Rantama o.s. Tykkyläinen sukukokouksessa Lappeenrannassa

**Markku Tykkyläisen sukuhaaran sukutaulut Olavi Tykkyläisen sukututkimuksen mukaan.
Tutkimus päivätty vuodelle 1950.**

Taulu 1

Markku Tykkyläinen, synt. 23.1.1741 Enossa, k. 24.6.1800 Enossa. Vaimo Vappu Kukkonen, synt. 1843 Enossa, k. 30.6.1797 Enossa.

Lapset: 1. Vappu, 2. Liisa, 3. **Juho (taulu 2)**, 4. Helena, 5. Anna, 6. Sofia

Taulu 2

3. Juho Markunpoika Tykkyläinen, synt. Enossa 29.8. 1773, k. 2.1.1814 Enossa, maanviljelijä. Vaimonsa: avioli. 1796(?) Birgitta Ryyänen s. 1774 Kuopion maalaisseurakunnassa. K. 1.10.1816 Enossa.

Lapset:

1. Tobias (talollinen), 2. Juho, kuoli nuorena, 3. Maria, muutti Kontiolahteen 1828, 4. Antti (talollinen), 5. **David, (taulu 3)**

Taulu 3

5. David Juhonpoika Tykkyläinen, s. 11.7.1814 Enossa, meni perheineen Venäjälle 1.9.1869, (tiedot muuttoajasta ristiriitaisia, siht. huom.) k. 26.3.1866 Hattuvaarassa (Petroskoin srk mukaan). Vaimonsa: avioli. 10.11.1841 Susanna Turunen s. 5.3.1820 Enossa, k. 15.11.1863 Kiihtelysvaarassa matkalla (Petroskoin. srk. muk).

Lapset: 1. Olof (Olli), 2. Anna, 3. Maria, **4. Johan (taulu 4)**, 5. David

Taulu 4

4. Johan Davidinpoika Tykkyläinen s. 25.6.1853 Enossa Nesterinsaaren kylässä, k. Petroskoin kaupungissa Venäjällä 6.5.1921. Saapui Itä-Karjalaan vanhempien mukana 15-vuotiaana, nuoruudessa työskenteli tukkisavotoissa seppänä, sittemmin valtion rautaruukissa kuolemaansa asti, oli eläkkeellä. Luonteeltaan vaatimaton, hiljainen ja harvapuheinen, kehittyi yleisrautatyöalalla Venäjän valtion rautaruukissa, vapaa-aikoina korjaeli seinäkelloja y. m., erikoinen pyssyseppä alallaan. Uskonnoll. laestadiolainen (pohj. maan herän.) Avioliitossa: 29.6. 1875 Anna Katariina Pikkarainen (kasvatus-isäpuoli) omaa sukua Lackman (kuulua pappissukua Suomessa jo 1550 vuodelta) s. 28.1.1850 Lieksassa, Kevätniemessä, saapui vanhempien mukaan Itä-Karjalaan Sakaruuojalle(?) 25.11.1865. 15 v. vanhana, k. Helsingin liitosalueella 30.7.1930.

Lapset:

1. Juho (Janne) s. 1876, 2. Antero s. 1878, 3. **Olavi s. 1880 (taulu 5)** muutti kirj. Suomeen 1904, 4. Samuel s. 1882, muutti kirj. Suomeen 1903, 5. **Mikael s. 1885, (taulu 6)** muutti kirj. Suomeen 1914, 6. Anna Stiina s. 1888, muutti Suomeen 1920

Taulu 5

3. Olavi Johanneksenp Tykkyläinen, (tämän selvityksen laatija), synt. 13.7.1880 matkalla, jossa majatalossa suoritettiin hätäkaste ja täydellinen vasta 30.7.1880 Äänisen kaupungin Luterilaisen seurakunnan pappilassa kirkkoherra Zimmermannilta. Olavin hätäkaste tapahtui Kiihtelysvaaran tienoilla. Ammatiltaan maalari, opinkäynyt Viipurissa 5 vuotta, siirsi papinkirjat Helsinkiin vuodesta 1904. Helsinkiin saapunut 1900. Naimisissa: 1934 Amanda Emilia Sire'n s. 13.3.1880 Pirkkalassa, toimi kauppa-alalla, aikaisemmin Elanto Oy ja myöhemmin Rautatien kirjasanoman Oy palveluksessa, viimeksi hoiti lehtikioskia rautatiekirjakaupan perustettua Pukinmäen asemalle 1909 – 20 v. k. 1954 Pukinmäellä omassa huvilassaan (lapsettomat).

Taulu 6

5. Mikael Johanneksenp. Tykkyläinen s. 15.11.1885 Äänisessä, työskenteli kirjaltaja-alalla erikoisesti Tiigot(?)koneella, erikoisesti perehtyi sen alan koneisin korjauksessa esim Venäjällä myöhemmin Sortavalassa Raamattu kust. oy. 1920 paikkeilla muutti Helsinkiin ja työala maalarina myöskin taitavana ja kehittyneenä koneitten alalla mm rakensi useampia pienoiskoossa höyrykoneita, jotka toimivat ja olivat erikoisesti taitavasti rakennettuja, teki jousisoittimia. Taulumaalaus oli hänen erikoisalansa, myöhemmin työskenteli amatööriinä keramiikka-alalla ja ym. Muutti papinkirjat Helsinkiin 1914. k. aivohalvaukseen 1950?. Vaimonsa: avioli 1914 Maria Valtosen, kauppa-apulainen, kansakoulun opettaja Olli Valtosen tytär s. 1888 Äänisen tienoilla mm Dubrovon paperitehtaan osuuskaupassa ym. K. 1923 Sortavalassa.

Lapset: 1. Lilja Lempi s. 28.7. 1917 Äänisessä, 2. **Leo**, 3. Kaarlo s. 1921 Sortavalassa

Taulu 7

2. Leo Mikaelinpoika Tykkyläinen s. s. 4.4.1919 Sortavala, työskentelee keraamiikkona Helsingin liepeillä Maunulassa. Vaimo: 1945 Hilikka Maria Josefiina Luoma s. 28.3 1918, Helsinki. Latoja Kaarl Oskari Luoman tytär

Lapset:

Tarja (Taru) Liisa Leontytär Tykkyläinen, s. 1946 Helsinki.

Matti Juhonpoika Tykkyläisen sukuhaara

Raimo Tykkyläinen on lähettänyt omaa sukuhaaraansa koskevan sukuselvityksen, joka alkaa Matti Juhonpoika Tykkyläisestä s. 1755 Enossa. Sukutaulujen mukaan Markus Tykkyläinen, s. 1801, on muuttanut Enosta Pielisjärvelle 1820-luvulla. Sukuselvitys päättyy

1898 syntyneeseen Veikko Tykkyläiseen. Matti Tykkyläinen, s. 1882, muutti Turkuun, jossa sukua edelleen asuu. Leena Maria Tykkyläinen, s. 1891, on Raimo Tykkyläisen isän äiti. Tämän sukuhaaran edustajia on sukuseuramme jäseninä.

Taulu 1

I Matti Juhonpoika Tykkyläinen, s. 23.2.1755 Eno

Puoliso: vihitty 4.8.1776 Eno **Valpuri Rätty**, s.25.11.1756 Eno, Enonkylä, k. 1.5.1804 Eno. Vanhemmat: Risto Rätty, s. 8.11.1725 Eno, k. 18.7.1780 ja Kristiina Nissinen, s. 13.7.1724 Eno, Luhtapohja, k. 2.4.1791 Eno

Lapset:

Juho Tykkyläinen, s. 12.1.1778 Eno, **Varpu Tykkyläinen**, s. 10.11.1779 Eno, **Matti Tykkyläinen**, s. 12.11.1783 Eno., **Heikki Tykkyläinen**, s. 3.1.1786 Eno., **Kristiina Tykkyläinen**, s. 3.5.1789 Eno., **Matti Tykkyläinen**, s. 18.11.1792 Eno., **Liisa Tykkyläinen**, s. 29.10.1795. **Markus Tykkyläinen**, s. 10.1.1801 **Tauluun 2.**

Taulu 2 (taulusta 1)

II Markus Tykkyläinen, s. 10.1.1801 Eno

Puoliso: Vihitty 6.1.1821 Eno **Eeva Kaisa Horttanainen**, s. 5.1.1799 Pielisjärvi, Kuora, k. 25.3.1844 Pielisjärvi Vuonislahti.

Vanhemmat: Antti P. Horttanainen ja Dorothea Lampen(Lampinen) s. 22.6.1755 Pielisjärvi, Lieksa

Lapset:

Anna Dorothea Tykkyläinen, s. 3.4.1825 Eno, k. 15.3.1868 Pielisjärvi. Puoliso: Vihitty 25.6.1865 Pielisjärvi **Juho Kotilainen**, s. 11.3.1814 Pielisjärvi Kontiovaara, k. 3.1.1893 Pielisjärvi Lieksa.

Vanhemmat: Antti Kotilainen, s.29.11.1774 Pielisjärvi, Lieksa, k. 24.2.1845 Pielisjärvi Kontiovaara ja Tiina Hyttinen, s. 16.6.1770 Juuka, Kuhnusta, k. 18.3.1843 Pielisjärvi, Kontiovaara.

Kaisa Liisa Tykkyläinen, s. 4.1.1828 Pielisjärvi, Vuonislahti. **Tauluun 3**

Taulu 3 (taulusta 2)

III Kaisa Liisa Tykkyläinen, s. 4.1.1828 Pielisjärvi, Vuonislahti, k. 17.3.1893 Pielisjärvi.

Puoliso: Vihitty 11.7.1871 Pielisjärvi **Tuomas Ovaskainen**, s. 11.4.1822 Pielisjärvi, Lieksa, k. 21.8.1885.

Vanhemmat: Tuomas Ovaskainen, s. 1.6.1793 Juuka Kajoo, k. 4.6.1871 Pielisjärvi, Jaakonvaara ja Helena Partanen, s. 2.4.1787 Pielisjärvi, k. 28.1.1859 Pielisjärvi Jaakonvaara.

Lapsi:

Matti Tykkyläinen, s. 5.5.1855 Pielisjärvi, Lieksa, kastettu 26.5.1855. **Tauluun 4.**

Taulu 4 (taulusta 3)

IV Matti Kaisanpoika Tykkyläinen, s. 5.5.1855 Pielisjärvi, Lieksa, kastettu 26.5.1855, kummit: Samuel Utriainen ja Kirsti Määttä.

Puoliso: Vihitty 23.4.1877 Jaakonvaara Tiina (Stiina)Ovaskainen, s. 4.1.1857 Pielisjärvi, Jaakonvaara (nro4).

Vanhemmat Tuomas Ovaskainen, s. 11.4.1822 Pielisjärvi, Lieksa, k. 21.8.1885 Pielisjärvi ja Siiri Eskelinen, s. 16.9.1830 Pielisjärvi, Viensuu, k. 12.9.1868 Pielisjärvi.

Lapset:

Otto Tykkyläinen, s. 23.1.1878 Pielisjärvi, Jaakonvaara (nro6)., **Tuomas Fredrik Tykkyläinen**, s. 5.2.1880

Pielisjärvi Kuora (nro5), **Matti Tykkyläinen**, s. 1.5.1882 Pielisjärvi, Jaakonvaara, **Kaisa Johanna Tykkyläinen**, s.

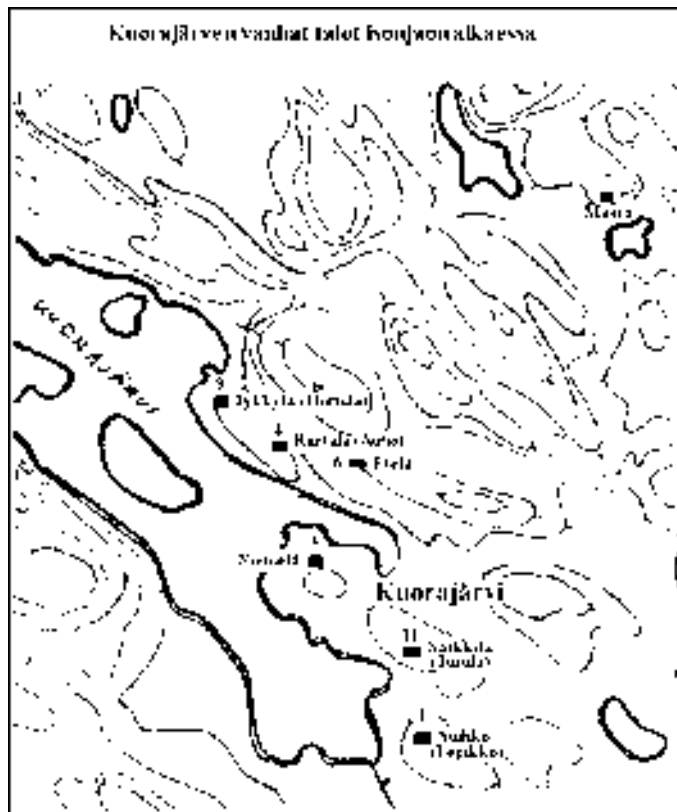
16.1.1885 Pielisjärvi, Kuora (nro11), **Iita Tykkyläinen**, s. 4.1.1888 Pielisjärvi, Kuora (nro6), **Leena Maria**

Tykkyläinen, s. 4.4.1891 Pielisjärvi, **Eenokki Tykkyläinen**, s. 15.3.1895 Pielisjärvi, Kuora, **Veikko Tykkyläinen**,

s. 3.6.1898 Pielisjärvi, Kuora (nro3)

Tykkyläiset esiintyvät myös Pielisjärven kunnan alueella isojaon aikaisissa kartoissa. Ohessa internetistä otettu kartta Kuorasta entisestä Pielisjärven kunnasta, nykyisestä Lieksasta.

Isojaon aikana on siellä ollut Tykkylän tila, joka ei enää esiinny karttanimenä. Alueella on asunut muitakin Tykkyläisiä. Siihen viittaa oheisen kartan ohessa karttakuvaaan liittyvä teksti.

Kuva: Isojaon aikainen kartta Pielisjärven Kuorasta, jossa näkyy Tykkylän tila Kuorajärven rannalla. (Internetistä)

Talot, jotka eivät näy kartassa:

N:o 2, ent. 1, Nykälä, erotettu Suihkosta ja siirretty isossajaossa nykyiselle paikalleen:

Matti Tykkyläinen 1805-19, Heikki
Matinpoika Tykkyläinen 1819-25, Paavo
Ryynänen 1830

N:o 10, ent. 6, Pöllönmäki, erotettu Tykkylästä: Heikki Tykkyläinen 1825, Yrjö
Määttä 1830.

Matti Jannenpoika Tykkyläinen muistelee

Lakkareissu 1950-luvun taitteessa Patvinsuolle

Matti Jannenpoika muistelee 50-luvun alkupuolella tehtyä lakkareissua setä-Yrjön kanssa Patvinsuolle. Aikaa lakkareissusta on noin 55 vuotta, jotenka paljon on maailma muuttunut siitä ajasta. Yrjö-setä on Mattia 11 vuotta vanhempi ja oli jo ammatissa töissä Lappeenrannassa

Mieluisena muistona on jäänyt mieleen lakkareissu Patvinsuolle Yrjön kanssa. Olin silloin rippikouluiässä. Yrjö oli työelämässä meijerialalla. Enonsalolta kertyi matkaa Patvinsuolle nelisenkymmentä kilometriä ja pyörällä kulkeminen sinne vaati kohtuullisen päivämatkan.

Lakkareissu piti suunnitella huolella. Niinpä Yrjö oli suunnitellut jo aikaisemmin tätä matkaa ja kertonut isälle, että joutaisiko Matti kaveriksi mukaan. Isä ilmoitti Yrjölle lakka-ajan koittaneen, jolloin Yrjö järjesti tulonsa ja matkusti meille Iljanvaaraan. Seuraavana aamuna otettiin pyörät esille ja sidottiin lakka-astiat ja eväät tarakalle. Yrjön tarakalle tuli puinen puts (tynnyri) ja minulle sankko ja kerulit. Yrjö oli suunnitellut, että viivytään reissussa kolme päivää, joten astioita ja eväitä tarvittiin. Kesäaamu oli suosiollinen marjamiehille. Ajoimme maantietä reilut kymmenen kilometriä ja sitten käännettiin kohti Suuponvaaraa. Korkean vaaran päällä oli maalaistalo. Meille molemmille oli tullut kova jano, koska oli lämmin ja aurinkoinen päivä. Siinä tuumattiin, että käydäänpä talossa pyytämässä jotakin juotavaa. Tuvassa oli vanha emäntä kirnuamassa voita tavallisella mäntäkirnulla. Emäntä oli aluksi vaitonaisen oloinen. Kun Yrjö alkoi kertoa, minkälaisella kirnulla hän kirnuaa ja arvuutteli sitä emännälle, niin emäntäkös riemastui, että onko hän saanut niin korkea-arvoisen vieraan taloonsa. Yrjö kertoi meijerin voim valmistuksesta ja voimäärästä yhdestä kirnullisesta.

Ystävällisesti emäntä tarjosi meille tuoretta kurnupiimää ja siihen janomme sammui. Oli hyvä lähteä jatkamaan matkaa kohti Kelovaaraa. Maasto oli välillä tasaista ja kumpuilevaa mäntykangasta, jota oli mukava ajella.

Tulimme Kuorajoelle, josta kevättulva oli vienyt sillan melkein kokonaan. Jotenkin onnistuimme ylittämään joen kastelematta itseämme. Oli tauon paikka. Huomasin, että Yrjölle tuli mieleen monet muistot hänen nuoruusvuosiltaan, jolloin hän oli kesätoissa leimuulla Matsähallituksen mailla. Yrjö kertoi Nälämänsaaren suurista savotoista 50-luvun taitteessa. Siellä sai ihminen olla eristetty muualta maailmalta.

Kuva: Patvinsuota kesällä 2007. (Kuva Internetistä)

Levättyämme oikaistiin itsemme ja lähdettiin matkaa jatkamaan. Yrjö ehdotti, että käydäänkö Metsänvartijan talossa kyselemässä, minkälainen lakkatilanne on. Koputimme oveen ja sisäänhän meitä käskettiin. Yrjö kertoi talonväelle, ketä me ollaan ja mistä tulemme sekä mikä oli matkamme tarkoitus. Huomasin heti, että talonväki oli saanut arvostetun vieraan. Illan aikana keskustelu oli ystävällistä ja talonväki tarjosi meille kortteerin kolmeksi yöksi. Vieläpä tarjottiin illallista ennen yöpuulle menoa. En ollut tällaista ennen kokenut, joten olin ihmeissäni.

Aamulla läksimme aikaisin lakkasuolle. Matkaa suolle oli muutamia kilometrejä. Aikamme harhailtuamme suolla saatiin jonkinlainen tuntuma lakkatilanteesta. Viivyimme suolla pitkän päivän. Söimme välillä eväitämme, mutta

vettä saatiin kaivamalla suohon monttu, johon vesi tuli pienellä viiveellä. Vesi keitettiin pakissa. Teeheiniä ei tarvinnut laittaa kovinkaan paljon, koska suovedessä oli ainekset itsessään. Väsymys alkoi painaa ja lakkoja oli lähdeävä viemään majapaikassa oottavaan tynnyriin.

Toisen päivän aamu valkeni kirkkaana ja lämpimänä. Lähdimme suolle jo aamuvarhaiselle, sillä putsissa oli vielä tilaa ja sankkokin oli tarkoitus saada täyteen. Tulimme majapaikkaan illansuussa. Vietiin lakat yöksi kellariin jäähtymään. Kiitettiin talonväkeä ystävällisyydestä ja vieraanvaraisuudesta.

Aamulla meidän lakat vietiin talonväen toimesta Hiidenlahteen hevosella ja me poljimme pyörillä perässä. Kivilahdesta tuli moottorivene tuomaan metsänvartijalle tavaraa, joten me päästiin paluukyydissä lakkoinemme Kivilahteen. Isä-Janne kävi hevosella Kivilahdesta meidän

lakkasaaliit Enonsalolle. Siinä se lakkareissu olikin. Jäi nuorelle pojalle mukavat muistot. Myöhemmin tehtiin monet reissut Patvinsuolle Yrjön kanssa, mutta kyytivälineenä oli Mersu

Kuva: Lakkaämpäri

Patvinsuon kansallispuisto.

Patvinsuo on vuodesta 1982 kansallispuisto, jonne pääsee maantietä pitkin. 1950-luvulla Patvinsuo oli suurelle yleisölle tuntemattomampi. Sinne ei johtanut maanteitä. Alueelle valmistui nykyinen peruskartta vasta paljon myöhemmin.

Patvinsuo oli erinomainen lakkasuo. Ennen maantieyhteyksiä ja peruskarttaa sinne mentiin lakkaan polkupyörällä tai veneellä tai jalkaisin.

Lapsuudesta muistan ensimmäisen lakkareissuni Patvinsuolle. Se oli heinäaikaan. Päivällä tehtiin heinää, ja alkuillasta lähdettiin ajamaan Patvinsuolle polkupyörällä. Suon reunaan tultiin myöhään illalla. Yösydän istuttiin nuotiolla ja aamuyöllä lähdettiin suolle. Kotiin paluu oli sitten kun ämpärit olivat täynnä. Nukkuminen jäi hyvin

vähäiseksi ja kotiin palatessa oltiin ihan tokkurassa. Enpä, tiedä olenko koskaan ollut väsyneempi. 1950-luvun puolen välin jälkeen lakkaan mentiin jo autolla tai moottoripyörällä

Niilo Tykkyläinen

Mikon, 10 v., uittosavotta Kontiojoella 1941

Mikko Tykkyläisen kertoman mukaan Niilo Tykkyläinen

Lähtö sodan alun tunnelmissa

Enonsalolla Iljanvaarassa elettiin kevättä 1941. Järvien ja jokien jäät olivat lähdössä ja uittosavotat alkamassa. Niilolan Manu 13-vuotias naapurin poika tuli meille ja sanoi Mikolle: ”Lähetään uittoon Kontiojoelle”. Manulla oli jo reppu valmiina selässä. Varmaankin pikkuisen pohdittiin asiaa, mutta kun äitikään ei pannut vastaan niin reppu vaan selkään ja menoksi. Mikko oli juuri kevättalvella täyttänyt 10 vuotta.

Elettiin aikaa, jossa uuden sodan odotus oli käsin kosketeltava. Isä oli jo ollut talvisodassa ja suojeluskuntalaisena varmasti aavisti, mitä oli tulossa. Mikon uitolle lähtöä edeltävänä päivänä oli suunniteltu, että aamulla isä lähtee viemään Erkkiä, 13 v, ja veljeänsä Yrjöä, 15 v. uitolle jonnekin kauemmaksi. Yöllä kuitenkin oli poliisi tullut kotiin, ja isän oli lähdettävä saman tien ”sotahommiin”. Armeijan liikekannalle pano tapahtui kesäkuun alkupäivinä. Niinhän siinä sitten kävi, että Erkki ja Yrjö lähtivät jalkaisin pitkälle matkalle ja Mikko Manun kanssa Kontiojoelle noin kolmen kilometrin päähän. Äiti jäi kotiin viiden lapsen kanssa, joista nuorin oli juuri täyttänyt vuoden.

Uittosavotta jäi pienen pojan mieleen lähtemättömästi. Vuosikymmenet ovat pikkuisen haalistaneet yksityiskohtia. Suuret linjat kuitenkin olivat mielessä.

Kontiojoen uittosavotta

Kontiojoki on hyvin pieni joki puutavaran uittoa varten. Sen vuoksi jo aikaisemmin oli jokeen

Kuva: Kontiojoki uittoväylän kohdalla kesällä 2008

uittoväylän yläpuolelle tehty pato, jolla kerättiin vettä laajalle suoalueelle. Pato oli virtausaukon kohdalla puinen ns. neulapato, jossa veden virtausta rajoitettiin vaakasuorien tukien varaan yksitellen pystysuoraan asetetuilla puilla. Virtausta oli helppo säädellä pienentämällä tai suurentamalla aukkoa lisäämällä tai poistamalla yksi puu kerrallaan.

Uitettavat puut olivat joen rannassa kuorittuina, kaksimetrisiä propseja ja tukkeja. Jokeen oli rakennettu ohtimet pitämään virran mukana uivia tukkeja uittoväylällä ja estämään puiden tökkääminen rantaan. Ohtimet tehtiin uitettavista tukeista liittämällä ne tukkien päihin kairattujen reikien kautta rautaketjuilla yhtenäisiksi ohtimiksi.

Uitto alkoi vierettämällä rannalla olevia puita jokeen ja jatkui niin kauan, että viimeinenkin puu oli saatu Pielisjokeen. Viimeinen työ oli

ohtimien purku ja rautaketjujen kerääminen joen alajuoksulle seuraavaa uittoa varten.

Noihin aikoihin ei ollut työikäisiä miehiä riittävästi uitoille. Uitolla oli joukko kokeneita tukkijätkiä, jotka pienen pojan mielestä olivat vanhoja ukkoja. Muu väki oli sitten naisia ja erikäisiä poikia ja tyttöjä. Mikon pomona oli Kopolan Bertta. Mieleen on jäänyt, että vanhemmat miehet suhtautuivat kunnioittavasti poikiin ja opettivat kädestä pitäen työt.

Tukkipojan työpäivä

Tukkipoikien työ oli koko parin viikon kestäneen uiton ajan olla vonkamiehenä samassa joen mutkassa. Vonkamies katsoo, että tukit kulkevat virran mukana. Jos tukit pysähtyvät jostain syystä, niin niitä piti keksillä tökkiä eteenpäin. Tukkeja ei saanut päästää ruuhkautumaan. Jos niin kävi, niin piti välittömästi huutaa yläjuoksulle päin, että suma seisoo. Kun viesti meni näin vierettäjille, niin he pysäyttivät hommansa niin kauaksi aikaa, että suma saatiin puretuksi. Työ vonkamiehenä oli mukavaa, eikä se tuntunut raskaalta.

Uitto kärsi koko ajan pienoisesta vesipulasta. Sen vuoksi oli uitto saatava loppuun mahdollisimman nopeasti. Se tarkoitti, että työtä tehtiin koko valoisan ajan ja ainoastaan pimeän aikana pidettiin taukoa ja nukuttiin. Yöt vietettiin laavussa, jonka eteen illalla laitettiin kolme tukkia rakovalkeaksi. Ruokailu oli järjestetty siten, että siellä maastossa oli välineet ruoan tekoon. Ruoka ei ollut kovin hääviä, jotakin

keittoa tai puuroa. Leipänä oli näkkileipää eli armeijan ”pomminvarmaa” vanikkaa. Se oli vanerin näköistä ja se turposi paksuksi kun sitä liotti jokivedessä. Oma evästä oli ainoastaan puolikas leipä. Ruokapaikka ”hartsuvoi” oli Mikon vonkapaikasta katsoen joen toisella puolella. Hartsuvoille piti mennä joen poikki tukeilla juosten. Mikko muistaa, että Kopolan Bertta opetti hänelle tukeilla juoksun.

Savotan loppuminen

Uitto loppui aikanaan, kun puut loppuivat. Viimeinen tehtävä oli ohtimien purkaminen ja ketjujen kerääminen ja kantaminen alajuoksulle. Muistiin, on jäänyt, että se oli raskasta hommaa, kävellä suomaastossa ja kantaa ketjuja. Lopulta tuli eteen silta, jossa uitto päättyi ja palkka annettiin käteen. Palkka oli varmaan ihan tyydyttävä. Se on jäänyt mieleen, että työtunneiksi oli laskettu 24 tuntia vuorokaudessa.

Sitten alkoi kotimatka. Se oli pitkä ja raskas. Pitkä työrupeama oli vienyt voimia ja kävely tuntui tökkimiseltä. Kotona äiti huolestui pojan kunnosta. Poika oli laihtunut ja äidin mielestä surkean näköinen. Äiti arveli, että kyseessä on raudan puute, ja käski Mikon mennä Kaltimoon ostamaan rautaliuosta. Mikko osti sitä kaksi pulloa, joista toinen tuli juotua jo matkalla kotiin.

Sellainen oli Mikon uittosavotta 10-vuotiaana Kontiojoella.

Mikon uittosavotan taustoja

Vuonna 1941 maa oli palautumassa talvisodasta ja varautumassa jatkosotaan. Miehillä oli säädetty työvelvollisuus, jonka vuoksi työikäiset miehet oli määrätty mm. linnoitustehtäviin ja

pyörittämään elinkeinoelämän rattaita. Liikekannalepanon aikana nuoret miehet joutuivat armeijan leipiin. Miehistä oli puutetta ja uitoille oli saatavissa vain ”vanhoja tukkijätkiä”, naisia ja poikia. Keskenkasvuisten poikien käyttö uitoissa oli ihan tavallista, joskin

10-vuotiaita lienee ollut aika vähän. Hevoset oli suurelta osin varattu armeijan käyttöön.

Kontiojoen uittopadolta on matkaa Pielisjoelle noin 25 km, joka matka oli uitettava puita pienessä joessa. Pielisjoella puut kerättiin puomeilla yhteen ja kuljetettiin jokiuittona eteenpäin hinaajilla. Talven aikana puut oli savotalla ajettu Kontiojoen rantaan, jossa ne kuorittiin ja runsaan veden aikana uitettiin Pielisjoelle.

Kuva: Veljekset Erkki ja Mikko kesällä 2008 kotimökin pihalla. Muisteltiin Kontiojoen uittoja 1941 ja 1942

Kontiojoen savotat sota-aikana olivat suuria savotoita. Työntekijöitä varten oli rakennettu tukkikämpä, jossa oli kaikki tarpeelliset varusteet. Savotat jatkuivat tukkikämpän vaikutusalueella vielä 1950-luvulla, joskin uitto loppui sota-aikaan ja kuljetukset tehtiin hevosilla.

Puorouitto loppui sodan jälkeen

Puorouitto on ollut ennen vanhaan yleinen puiden kuljetustapa. Siinä hevoskuljetusta tarvittiin vain siirtämään propsit ja tukit puron varteen. Puorouiton ongelmana on vesiväylän pienuus ja veden vähyys. Uitto piti tehdä lyhyenä aikana kevättulvien aikaan. Tarvittiin paljon uittajia, usein uitossa oli poikia ja naisia.

Puorouitto näin pienissä joissa loppui sota-ajan jälkeen nopeasti. Isommissa joissa se jatkui vielä 1960-luvun taitteeseen saakka. Tilalle tulivat autokuljetukset. Jokiuittoihin kuuluivat osana erottelut, jotka tarjosivat 1960-luvulle asti mieluisia töitä kolulaisille ja opiskelijoille. Erottelupaikalla tukkisumasta eroteltiin erikseen eri firmojen puut ja eripuulajit. Pielisjoessa oli kuuluisa erottelupaikka Ristisaassa Kontiolahden kunnassa. Uimaharjussa oli Pielisjoessa niputtamo, jossa irtotukeja niputettiin nipuiksi ja uitettiin edelleen nippuina. Nykyisin uitto on täysin nippu-uittoa eikä erottajia eikä niputtajia tarvita.

Kun seisoo Kontiojoen uoman rannalla vuonna 2008, niin ei voi olla ajattelematta niitä haasteita, joita sota-ajan metsäteollisuuden logistiikalla oli voitettavanaan.

Savotat tarjosivat töitä koulupojille

Kontiojoen savotat tarjosivat keskenkasvuisille pojillekin hyviä työmahdollisuuksia. Talvella rantaan ajettut puut oli kuorittava ennen uittoa. Puiden kuoriminen oli koulupoikien kesken suosittua työtä. Tällainen kouluaikana ja koulumatkoilla tapahtuva propsien kuoriminen jatkui 1940-luvun loppupuolelle saakka. Koululaiset kuorivat mieluummin propseja. Tukkien pyörittely oli koulupojille raskasta.

Kuorinnassa yhtenä tavoitteena tehdä pinot sellaisiksi, että ne oli helppo vierettää jokeen. Uiton aikana sitten piti yrittää saada työnjohtajalta vieretysurakka näistä pinoista.

Pian sotien jälkeen alettiin pohtia nuorten työntekijöiden asemaa mm. uittosavotoilla. Niinpä 1950-luvulla sitten tuli voimaan mm. laki nuorten työntekijäin suojelusta, joka kielsi koulupoikien osallistumisen tällaisiin töihin ja työaikalain säämökset ulottuivat myös uittotöihin.

Niilo Tykkyläinen

Niilo Tykkyläinen

Sävelin sanottuja muisteloita

Velimies Matti Jannepoika täytti viime vuonna 70 vuotta. Kokoonnuttiin perinteen mukaisesti lapsuuden kotimökkiin. Tutussa kotimökissä muistelot kulkivat yhdessä elettyyn lapsuuteen 1940 ja -50 -luvuille.

Pula-aikana oli pulaa kaikesta, mutta sitä ei jääty suremaan. Sukset, urheiluvälineet ja monet muut tehtiin itse. Onkireissut Kontiojoelle eli ”Konttiijoille” ovat kultaisessa muistossa. Pula-aikana tarvittiin vain ongenkoukku kaupasta, muut osat saatiin kotoa.

Matkaan liittyi pelottavia asioita kuten metsässä irrallaan olevat äkäiset hevoset ja Tauno Tykkyläinen, joka rähisi heinäpellon tallaamisesta, jos sattui näkemään.

Onkireissu Konttiijoille

Sävel: Isoisän olkihattu

*Me synnyinkodin pientareelle taasen palattiin
ja tutut siskot, veljet jälleen kerran tavattiin
Nyt Matti-veljen merkkipäivää
yhdessä juhlitaan
ja yhteisiä lapsuusaikojemme muistetaan.
Sä isoveli olit, tiesit kaiken paremmin
ja käsistäsi olit meistä kaikkein taitavin.
Sä pikkuveljillesi monet taidot opetit
ja piällysmiehen otteita jo silloin osoitit.*

*Sä muistat kuinka koivupuusta sukset tekaisit,
kärjet niihin väänsit, hiihtokuntoon tervasit.
Pesäpallonkin sä silloin itse valmistit
sen pikesit ja sillä monet pelit pelasit.
Nuo poikavuotten muistot on jo aika kullannut
ja monet raskaat kokemukset pois jo huuhtonut.
On moni hauska juttu jäänyt iäks’ muistohon,
yksi kaikkein parhaimmista onkireissu on*

*No, äidin karhurihmasta me siima punottiin
ja vanha pullonkorkki ongen kohoks’ laitettiin.
Liimaputken lyijystä me paino saatihin,
vain pieni ongenkoukku siihen
kaupast’ tarvittiin
Kalalaukku kinaloon ja madot purkkihin,
Konttiijoen rantaan sitten yhdessä lampsittiin
Hevosia pelättiin, eväitä maisteltiin,*

ja Ulukon jälkeen vielä Bertan luona poikettiin.

*Me joen rantavesakosta vavat laitettiin
särkiä ja ahvenia sitten narrattiin
jokivartta ylöspäin me hiljaa kuljettiin
ja Patamossa* talviturkit jokeen heitettiin
Se tiedettiin, jos kalaonni oikein suosisi
niin äiti kalakukon niistä meille leipoisi
Jos saalis niukka ois’ niin äiti kalat paistaisi
ja uutta kalareissua jo meiltä oottaisi.
* leveämpi kohta joessa*

*Niin Konttiilammen rantaan kalan
pyynti päätettiin
ja vaivalloinen kotimatka sitten alettiin.
Kai poikasena matka hyvin raskas ollut lie
kun kivinen ja kallioinen polku oli tie
Tie kulki kautta Sorsalan ja Tauno Tykkylän
ei heinäaikaan toivottu me Taunon näkevän
Mut’ Tolvalassa poikettiin ja Veikko tavattiin
jos hyvä tuuri ol’ niin omenoita ostettiin*

Kuva: ”Konttiijoki” 2008. Joki on ongintaan käytetyltä osuudelta suolla. Leveys vaihtelee, mutta on keskimäärin viiden metrin luokkaa. Itikoista ja paarmoista ei silloin ollut puutetta. Patamo oli joen mutkassa hiukan leveämpi kohta, jossa käytiin uimassa. Muualla joki ei ollut uimakelpoinen.

Matti ja Eero rippikoulussa

Matin poikavuosilta on usein kerrottu tarinaa
Matin rippikouluajasta 1950-luvun alussa.

Rippikoulu pidettiin Kaltimossa, nykyisessä Enossa noin 25 kilometrin päässä kotoa. Rippikoulu kesti useita viikkoja. Kaltimossa asui silloin isän serkku Liisa Ikonen, jonka puoliso Heikki oli poliisi. Oli jotenkin itsestään selvää, että mentiin rippikoulun ajaksi kortteeriin ”Poliisi-Ikoselle”. Tannilan Eero on Matin ikätoveri, ja kun Liisa oli Matin äidin serkku niin, sinnehän pojat menivät Poliisi-Ikoselle molemmat kortteettiin. Tarinassa on yksi asiavirhe. Eero sen tietää. Sitä ei ole korjattu, kun se on parempi näin.

Käsirautajuttu

Sävel: Yö Kaivopuistossa

*Sulla varmaan on vieläkin muistossa
kun olit rippikoulussa
ja Tannilan Eero kaverina
asuit Poliisi-Ikolassa
Näit poliisin vehkeet kapulat
käsiraudat ja patukat*

Heitä onnittelemme

Georgios ja Bobi Alexopoulos vihittiin huhtikuussa 2007 Ateenassa. Samana päivänä kastettiin heidän esikoisensa Melina.

Georgioksen eli suomalaisemmin Jorkoksen äiti Saara Alexopoulos o.s. Tykkyläinen on Paavo Mikonpojan tytär Uimaharjun läheltä Rahkeelta.

*Jokin poliisin vehkeissä kiinnosti
kun Eero vielä innosti.*

*Käsiraudat on mahtava kapistus
ja isonkin miehen kauhistus
Pitihän niitä kokeilla,
ja sinä olit uhrina.
Sittenpä tuli ongelma
kun kädet oli raudoissa takana
ja avain oli poliisin matkassa
poliisiasemalla.*

*Poliisiasema oli kylällä
pitkän matkan takana
Ei auttanut muu kuin pyörällä
vanki asemalle kuskata
Kädet raudoissa selän takana
polkupyörän takana,
kyllähän Eero temput ties'
taas Matti on vapaa mies.*

Kuva yllä: Georgios ja Bobi Alexopoulos ja vauva Melina huhtikuussa 2007

Kuva vasemmalla: Saara ja lapset, Jorkos ja Pia, ovat olleet alusta eli vuodesta 1998 lähtien sukuseuran jäseniä. Ohessa sisarukset Jorkos ja Pia vuonna 1998 sukkokouksessa Hotelli Pielisessä.

Riitta Tykkyläinen o.s.

Hakovirta

90 vuotta

Impi Hämäläinen o.s.

Tykkyläinen

75 vuotta

Kuvassa: Riitta Tykkyläinen vas. ja Impi Hämäläinen oik. Hotelli Marjolassa sukkukokouksessa Lappeenrannassa. Oli paljon muisteltavaa vuosikymmenten takaa. Merkkipäivät vuonna 2007.

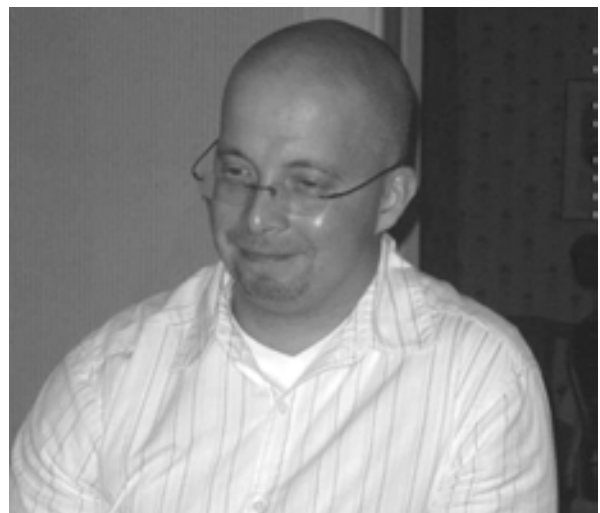

Markus Tykkyläinen

35 vuotta

Yllätysvastaanotto pidettiin Kajaanissa.

Sankaria onnittelivat Pauliina, Aapo, Elias, vanhemmat, sukulaiset, ystävät ja työkaverit.

Uusi vauva

Aune Lumia Azeredo

28.09.2008 Helsingissä

Onnittelevat isä Jose ja äiti Hanna o.s. Tykkyläinen, isosiskot Luna, Aino ja Olga.

Sihtteerin palsta

Jäsenmaksut toimintakaudelta 2007-2009

Sukukokous Lappeenrannassa 2007 päätti sukuseuran jäsenmaksun suuruudeksi 10 euroa jäsentä kohti sukukokousten väliseltä toimintakaudelta 2007 - 2009. Jäsenmaksuja kerättiin sukukokouksessa läsnä olleilta. Muiden jäsenten jäsenmaksuja varten liitetään tämän lehden mukaan pankkisiirtolomake jäsenmaksun maksamista varten. Niille, jotka ovat jäsenmaksun maksaneet, ei kirjekuoreen liitetä pankkisiirtolomaketta.

Sukuseuran jäsenmaksuja käytetään tämän lehden kustannuksiin, joista suurin osa muodostuu monistuksesta ja postituksesta. Jonkin verran syntyy toimituskuluja. Muita kuluja ovat muistamiset ja sukukokousten järjestelyt, joihin käytetään rahaa sen verran kuin sitä sattuu olemaan.

Sukuseuran jäsenmaksu on pieni verrattuna tiedossa oleviin muihin sukuseurojen jäsenmaksuihin. Toistaiseksi on katsottu, että meidän ei ole tarpeen laajentaa toimintaa sillä tavalla, että syntyisi lisää säännöllisesti aiheutuvia kuluja. Mm sukuseurojen Keskusliiton jäsenyys toisi mahdollisuuksia lisäpalvelujen saantiin, mutta aiheuttaisi heti jäsenmaksujen korotustarpeen. Kotisivuista ei tällä hetkellä aiheudu kustannuksia, mutta niiden merkittävä laajentaminen toisi jo mukanaan säännölliset kuukausimaksut.

Tältä toimikaudelta sukukokouksessa kerätyt jäsenmaksut eivät ihan riitä tämän numeron kustannuksiin. Jos haluat lehden ilmestyvän myös keväällä 2008 ennen sukukokousta, niin maksanet jäsenmaksun.

Sukuseuran pankkitilin numero on 800018-70756575. Käyttäkää maksaessanne viitenumeroa. Pankkisiirtolomakkeille on kirjoitettu sekö tilin numero että viitenumero. Sukuseura voi myös ottaa vastaan lahjoituksia, joita ei tosin ole toistaiseksi tullut.

Maksamalla jäsenmaksunne varmistatte sukuseuran lehden ilmestymisen ja seuran toiminnan jatkuvuuden.

Sukuseuran kotisivut

Sukuseuran kotisivuihin odotettiin jäsenkyselyssä parannusta. Tämän lehden ilmestymiseen mennessä sivut on päivitetty. Ideoita sivujen kehittämiseen on runsaasti, kunhan saadaan toteutettua. Lähettäkää toivomuksia sihteerille vaikkapa sähköpostissa. Kotisivujen osoite on <http://www.kolumbus.fi/tykkylaisten.sukuseura/>

Uusia osoitteita tarvitaan

Jäsenkyselyssä tuli esille odotus, että jäsenlehti lähetettäisiin myös nuorille kotoa pois muuttaneille henkilölle.

Huomautus on oikein hyvä. Näinhän on kuitenkin tähänkin saakka tehty. Sukuseuran jäsenlehti on lähetetty kaikille niille, joiden osoite on ollut tiedossa. Ongelma tässä on, että osoitteita ei ole saatu lehden toimitukseen. Todettakoon vielä kerran, että lehti lähetetään kaikille sukuseuran jäsenille tai muuten tietoon tulleille mahdollisesti liittyville henkilöille riippumatta siitä, onko jäsenmaksua maksettu.

Sukuseuran jäsenmaksun on seuran toimintaa aikana maksanut yhteensä 140 henkilöä. Henkilöt ovat vuosien mittaan vaihtuneet. Kaudella 2005-07 jäsenmaksun maksaneita oli noin 100 henkilöä. Jäsenlehti on jaettu hieman yli sataan osoitteeseen, joista joka keirroksella palautuu joitakin osoitteen muutoksen takia. Jäsenlehden lukijoita lienee jonkin verran yli 200 henkilöä.

Siis lähettäkää osoitteita niin pannaan lehti tulemaan. Jakelun laajentaminen poismuuttaneille lisää kustannuksia käytännössä vain postimaksun verran, joten se ei ole kustannuskysymys. Jatkuvana ongelmana on tietenkin osoitteen muutokset. Ilmoitelkaa osoitteiden muutoksista.

Sukupuut

Sukuohjelmistossa on jo melko runsaasti tietoja Heikki Tykkyläisen sukuhaarasta, joten tässä lehdessä piirretyn sukupuun kaltaisten sukupuiden piirtäminen on mahdollista eri henkilöiden näkökulmasta. Sukupuiden piirtämisessä on aina tehtävä valintoja mm piirretäänkö suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa isän puolelta, äidin puolelta, otetaanko puoliset yms. Sen vuoksi sukuseuran lehdessä ei ole mahdollista julkaista kaikkien odotusten mukaisia sukupuuta.

Sihteerillä on valmius piirrellä sukupuita sukuseuran omistamalla ohjelmalla eri sukuhaaroista sikäli kuin tietoja on olemassa. Asia hoituu helpoimmin sähköpostilla. Eli lähettäkää pyyntö sukupuusta sähköpostilla osoitteeseen niilo.tykkylainen@kolumbus.fi niin saatte vastauksen sähköpostissa Word-tiedostona. Tiedoston avaaminen edellyttää word-tekstinkäsittelyohjelmaa. Mikäli tietokoneessa ei ole Word-tekstinkäsittelyohjelmaa, voidaan sukupuu lähettää paperitulosteena postissa seuraavan jäsenlehden mukana tai erikseen. Hyviin tapoihin kuuluu, että lehdessä ei ilman lupaa julkaista sukutietoja elossa olevista sukupolvista.

Hyvin toivottavaa olisi, että ohjelmistoon saataisiin lisää henkilötietoja. Eli jos teillä on käytettävissänne sukuselvitystietoja sukuhaaroista tai perheistä niin lähettäkää sihteerille

Lähettäkää kirjoituksia lehteen

Seuraava sukuseuran lehti ilmestyy toukokuussa 2009.

Sukuneuvoston harras toivomus on, että seuran jäsenet avautuisivat kirjoittamalla omista kokemuksistaan, perheen piirissä oleviusta tarinoista tai mistä tahansa kiinnostavista asioista tähän lehteen. Esimerkiksi seuraavan sukukokouksen aiheena oleva evakkomatka on oivallinen aihe kirjoittaa ja lähettää kuvia. Kiinnostavia olisivat myös sota-aikaan liittyvä kirjeenvaihto rintaman ja kotirintaman välillä. Pääosinhan nämä henkilöt ovat jo poissa, joten intiimitkään asiat eivät enää loukkaa ketään elossa olevaa. Myös kaikenlaiset sota- ja pula-aikaan liittyvät muistelmät olisivat kiinnostavia, Onhan niin, että nyt on vielä kertojia, joiden määrä vähenee koko ajan.

Niilo Tykkyläinen

Sukuneuvoston yhteystietoja

Puheenjohtaja Toivo Ikonen p. 0503587474
Sihteeri Niilo Tykkyläinen p. 09 - 6981848
040 5658338, niilo.tykkylainen@kolumbus.fi